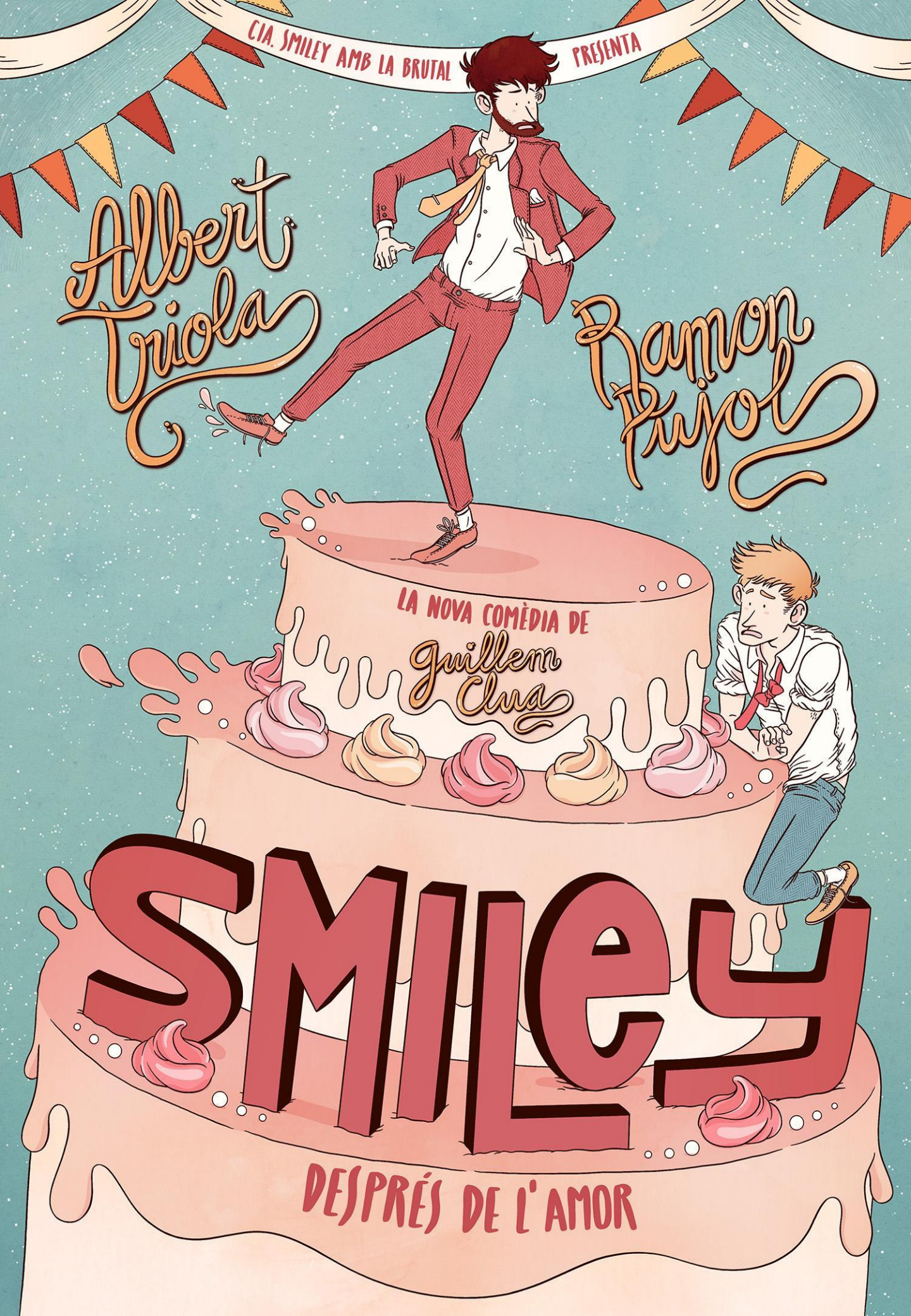
CIA. SMILEY AMB LA BRUTAL PRESENTA
Albert Triola
Ramon Pujol
LA NOVA COMÈDIA DE
Guillem Clua
SMILEY
DESPRÉS DE L'AMOR

Text i direcció **Guillem Clua**
Intèrprets **Ramon Pujol** i **Albert Triola**
Escenografia i vestuari **Sergi Corbera**
Cap tècnic i il·luminació **Arnau Planchart**
Disseny de so **Roger Àbalos**

Producció executiva Cia. Smiley **Ramon Pujol**
Producció executiva **La Brutal**

Autor cartell **Alfonso Casas**
Fotografia **Kiku Piñol**
Vídeo **Mar Orfila**
Comunicació i premsa **Sem Pons i Rubén Garcia - BARC**

Una producció de **Companyia Smiley** amb **La Brutal**.

Agraïments
Marta Buchaca
Sala Flyhard
Víctor Josep Rodrigo
Clara Segura
Joan Dausà
LLENAS · ES COLLECTION · BACARDI · Marc Maulini (Els Pescadors)

El novembre del 2012 l'Àlex i el Bruno, els protagonistes de ***SMILEY Una història d'amor***, es van fer el seu primer petó al petit escenari de la Sala Flyhard. Era un petó ple d'esperança i de futur, tal com han de ser els petons de totes les comèdies romàntiques, però en aquell moment ningú es podia imaginar fins a quin punt ho acabaria sent.

SMILEY de seguida va enamorar els espectadors barcelonins. L'obra va saltar al Teatre Lliure primer i al Club Capitol després, on va fer diferents temporades fins al març del 2015. A la gira catalana va seguir la producció madrilenya, que va omplir els teatres Lara i Maravillas. Al cap de poc temps, el text ja estava traduït a diverses llengües. Fins al moment, se n'han pogut veure produccions a Alemanya, Grècia, Xipre, Itàlia, Xile, Puerto Rico, Perú, Uruguai, Veneçuela, Miami i Nova York. L'obra, a més, ha obtingut diversos reconeixements tant aquí com a l'estranger.

Amb aquesta trajectòria, era inevitable que ***SMILEY*** tornés als escenaris. La temptació de reposar-la ha estat present tots aquests anys, però a la vegada érem conscients que aquell text va ser fill del seu temps. Han canviat moltes coses des de llavors. Barcelona ja no és la mateixa, els espectadors han evolucionat i nosaltres també. Tots plegats ens hem fet grans, començant pels mateixos personatges.

Si l'Àlex i el Bruno havien de tornar, ho havien de fer per parlar d'altres temes com les relacions gais, la crisi dels quaranta, el matrimoni, els fantasmes del passat o les expectatives que ens crea l'amor romàntic. Havien de protagonitzar una obra nova, escrita i concebuda per a l'any 2020. I ho havien de fer de la mà dels seus creadors originals: **Guillem Clua** (text i direcció), **Ramon Pujol** (Àlex) i **Albert Triola** (Bruno). Tots tres, units en una nova companyia, han trobat la complicitat de La Brutal per produir plegats un nou espectacle: ***SMILEY Després de l'amor.***

NOTA DE L'AUTOR

Des del dia que vam estrenar ***SMILEY Una història d'amor***, una pregunta m'ha perseguit sempre. Me la feien els espectadors, els actors de les diferents produccions internacionals, els periodistes a les rodes de premsa... *"Creus que l' Àlex i el Bruno duraran gaire temps junts?"* No era una pregunta absurda. Els dos personatges eren tan diferents que es feia difícil vaticinar una relació fàcil. Com seria la seva vida en parella? Realment estaven fets l'un per l'altre? Al final estaven lligats per aquell fil vermell del destí que tots dos perseguien? La funció original no donava cap resposta. El seu argument arribava on acaben totes les comèdies romàntiques: al van ser feliços i van menjar anissos... però després, què?

SMILEY Després de l'amor contesta totes aquestes preguntes. I en planteja d'altres. De la mateixa manera que ***SMILEY Una història d'amor*** va normalitzar el fet que una comèdia romàntica estigués protagonitzada per dos homes joves, aquesta nova història mostra una realitat diferent: la de l'homosexualitat a la mitjana edat, quan els llums de la festa s'apaguen, quan ja no tenim esma per seguir ballant i preferim quedar-nos a casa, quan ens toca entendre que l'amor pot ser alguna cosa més que passió desfermada i focs artificials, quan la soledat amenaça amb deixar de ser una cosa transitòria...

Però sobretot ***SMILEY Després de l'amor*** ens emocionarà i ens tornarà a fer riure. Beurà de nou de les comèdies romàntiques clàssiques –des de Howard Hawks fins a Nora Ephron, de *La boda de mi mejor amigo* a *Notting Hill*– per explicar una història d'amor tremendament contemporània on les noves tecnologies i les particularitats de la Barcelona LGTBI tornaran a tenir un pes específic.

Tots aquests temes fan que ***SMILEY Després de l'amor*** funcioni com a obra autònoma que l'espectador podrà gaudir sense necessitat d'haver vist la producció de 2012. Lògicament, aquells que la van veure en el seu moment es retrobaran amb l'Àlex i el Bruno com qui recupera el contacte amb uns vells amics als quals havien perdut la pista. I els que no... els coneixeran per primer cop. Espero que també els facin riure i plorar com han fet amb milers d'espectadors de tot el món.

Guillem Clua

NOTES DELS ACTORS

Si miro enrera, ***SMILEY Una història d'amor*** és sense cap mena de dubte la millor aventura teatral dels meus 23 anys de carrera d´actor. Quan vam començar mai hauria imaginat que aquell projecte tan modest i petit s´aniria fent tan gran i especial per a nosaltres. Ja sabem com és de difícil encertar-la en aquest món del teatre, però quan això passa i l´obra emociona al públic d'una forma tan sincera, és una felicitat molt gran.

Sempre dic que el més important d'una obra de teatre és el text. I en aquest cas, el Guillem Clua ens va fer un regal meravellós. Una història preciosa, i sobretot, uns personatges plens de vida, l'Àlex i el Bruno, que amb la complicitat del Ramon Pujol vam poder fer créixer i estimar. Van ser moltes funcions, moltes alegries, una gran experiència de vida que vam disfrutar moltíssim. Fins que, com tot en aquesta vida, es va acabar.

Per tot això us podeu imaginar l'alegria indescriptible que tinc, quan el Guillem ens proposa tornar-hi. Un altre regal. Hem suat molt per arribar fins aquí (com costa tirar endavant un projecte teatral en aquest país!), però em fa molta il·lusió retrobar-me amb el talent del Ramon Pujol i el Guillem Clua, amics que estimo i amb els qui salto a ulls clucs i sense pensar cap a aquesta nova aventura.

Perquè tornar-hi ens fa feliços. I només des de la felicitat es poden fer coses boniques.

Albert Triola

SMILEY va ser una cosa excepcional. Una d'aquelles que passen només de tant en tant. Un èxit de crítica i de públic. D'un públic molt divers, perquè només així es pot tenir un èxit de públic. I també va suposar un punt d'inflexió per a molta gent. Per a nosaltres, que la vam fer, i per a qui va suposar la possiblitat de crèixer artísticament i també en la nostra carrera. Per a la gent de la FlyHard, que estaven just encadenant uns quants èxits i van veure com el seu petit projecte es feia, finalment, gran. Per al públic, que s'emocionava, reia, repetia fins a 8, 9 i 10 vegades, i se sentia interpel·lat per aquella senzilla però profunda història d'amor. I per al fet LGTBI, que arribava al *mainstream* sense haver d'amagar les seves particularitats i trets definitoris.

Per això em sembla tan important, en uns temps en que les llibertats i la diversitat es veuen amenaçades, tornar a recuperar aquell esperit i aquells personatges. Però des d'avui, perquè el temps no és el mateix. El que toca, el que ens excita i el que pot excitar i emocionar al públic és recuperar aquella joia, aquelles ganes de fer llum al cap i al cor de la gent, de fer-los estimar i estimar-se una mica més i una mica millor.

I evidentment no hi ha millor manera de fer-ho que amb l'Albert Triola i el Guillem Clua, companys talentosos i generosos com n'he trobat pocs. I amb uns nous companys de trajecte com els de La Brutal, que entenen el teatre com nosaltres: amb cor, amb consciència, amb entrega i, sobretot, amb molta alegria.

Tinc la certesa que tota aquesta llum arribarà, un cop més, al tos els espectadors que vinguin a veure'ns.

Ramon Pujol

SINOPSI

Han passat sis anys des del darrer cop que vam veure l'Àlex i el Bruno. Els vam deixar just després d'enviar-se un *smiley* –dos punts, un guionet i un parèntesi tancat que ho van canviar tot– i fent-se un petó de pel·lícula. Va ser un moment màgic. Al seu voltant es van encendre els llums de Nadal i es va posar a nevar, però ells no es van moure del mig del carrer. Van aturar el tràfic, els cotxes van començar a pitar-los, els vianants es van aturar a gravar l'escena amb els seus mòbils i tot seguit es van posar a ballar en una coreografia perfectament sincronitzada.

Bé, potser aquí estem exagerant una mica, però què voleu? Era una comèdia romàntica i les comèdies romàntiques han d'acabar així, amb un *happy ending*. I ells el van tenir. "*Jo no sé si tu i jo tindrem un bon final... però podem tenir un principi, si tu vols,*" va dir l'Àlex. I el Bruno va respondre que sí, que volia. Va sonar Florence and The Machine i tots dos van començar una relació.

Però les coses no van anar com esperaven. Les seves diferències, petites i simpàtiques al principi, es van anar fent més i més grans a mesura que passaven els mesos. La realitat del dia a dia es va acabar imposant a l'enamorament edulcorat de les pel·lícules i avui, sis anys després, tot és ben diferent. L'Àlex està a punt de fer quaranta anys i el Bruno s'ha d'enfrontar a una de les decisions més importants de la seva vida.

És en aquest punt crucial de les vides de tots dos que ens retrobem amb ells. I poca cosa més podem dir si no volem caure en els *spoilers*. Ja en teniu un de ben gros al mateix cartell de l'obra. Sí, és un pastís nupcial. Això ja us hauria de donar totes les pistes que necessiteu.

GUILLEM CLUA

Llicenciat en periodisme, inicia la seva formació teatral i cinematogràfica a la London Guildhall University (Londres, Regne Unit) el 1994. La seva primera obra, ***Invisibles***, obté el Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi el 2002, any en què adapta per a l'escena ***Mort a Venècia*** de Thomas Mann. La seva peça ***La pell en flames*** aconsegueix el Ciutat d'Alcoi per segona vegada i el Premi de la Crítica de Barcelona al millor text del 2005. Des de llavors aquest text s'ha estrenat en més de 15 països, inclòs el Centro Dramático Nacional (2012). Clua ha escrit, entre d'altres, ***Gust de cendra*** (2006), ***Marburg*** (2010), ***La terra promesa*** (2011), ***Invasión*** (2012), ***SMILEY Una història d'amor*** (2012), adaptacions de clàssics com la ***Ilíada*** (2016) i ***La Revoltosa*** (2017), i els musicals ***Killer*** (2011), ***Ha passat un àngel*** (2013) i ***73 raons per deixar-te*** (2015). També ha aportat textos o col·laborat en dramatúrgies d'espectacles de teatre-dansa com ***Cenizas*** (2014) o ***En el desierto*** (2015). Algunes d'aquestes obres compten amb la seva pròpia direcció escènica.

Clua també té una llarga experiència com a docent, guionista i director argumental a sèries de televisió com *El cor de la ciutat* (TV3, 2003-08), *La Riera* (TV3, 2010-16), *Estoy vivo* (TVE, 2017), *Mercado central* (TVE, 2019) o *El inocente* (Netflix, 2020), entre d'altres.

Les seves últimes obres són ***Al damunt dels nostres cants***, text amb el qual guanya el Ciutat d'Alcoi de nou, convertint-se en l'únic autor que l'ha obtingut en tres ocasions; ***Barro***, una peça sobre el front occidental de la I Guerra Mundial; ***La golondrina***, actualment en gira per Espanya i amb gran èxit internacional; i ***Justícia***, estrenada recentment a la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya.

RAMON PUJOL

Llicenciat en Interpretació a l'Institut del Teatre, ha ampliat la seva formació en el camp de la interpretació, la dramatúrgia i la creació escènica amb gent com Javier Daulte, Juan Carlos Corazza, Claudio Tolcachir, Andrés Lima, Fernando Piernas, Pablo Messiez, Josep Maria Miró, Alfredo Sanzol o Marilia Samper.

En teatre destaquen els seus treballs a ***Mercaderes de Babel***, de José Padilla, direcció de Carlos Aladro (2019); ***Sol Solet***, d'Àngel Guimerà, direcció Carlota Subirós (2018); ***Els nens desagraïts***, de Llàtzer Garcia (2017); ***Sócrates, juicio y muerte de un ciudadano***, d'Alberto Iglesias i Mario Gas (2015-17); ***No feu bromes amb l'amor,*** d'Alfred de Muset, direcció de Natalia Menéndez (2015); ***Terra de ningú***, de Harold Pinter, direcció de Xavier Albertí (2013); ***SMILEY Una història d'amor*** de Guillem Clua (2012-15); ***Los chicos de Historia***, d'Alan Benett, direcció de Josep Maria Pou (2009-10); ***Espectres***, d'Henrik Ibsen, direcció de Magda Puyo (2008); ***En Pòlvora***, d'Àngel Guimerà, direcció de Sergi Belbel (2006-07) o ***La dona d'abans***, de Roland Schimmelpfennig, direcció de Thomas Sauerteig (2006).

En cinema ha participat a *Fin de Siglo* de Lucio Castro (2019); *No tengas miedo* de Montxo Armendariz (2011); *Mil Cretins* de Ventura Pons (2011); *Lope* d'Andrucha Waddington (2010); *My Way* de Toni Salgot (2007) *o El Perfume* de Tom Tykwer (2006). En televisió ha participat amb personatges principals a *Com si fos ahir* (TV3, 2017-2019); *Ciega a Citas* (Cuatro, 2014); *Gran Nord* (TV3, 2012-13), *Barcelona, Ciutat Neutral* (TV3, 2011), *Doctor Mateo* (Antena 3, 2009-11), *Serrallonga* (TV3, 2008) o *La Via Augusta* (TV3, 2007).

ALBERT TRIOLA

Llicenciat en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació a l'Institut del Teatre, amplia la seva formació teatral amb cursos amb Javier Daulte i amb estudis de música (solfeig complet, 5è de piano) i cant.

En teatre destaquen els seus treballs a ***Maremar***, de Dagoll Dagom, direcció de Joan-Lluís Bozzo (2019); ***4D Òptic***, de Javier Daulte (2018); ***Ovelles***, de Yago Alonso i Carmen Marfà (2018); ***Els tres aniversaris***, de Rebekka Kricheldorf, direcció de Jordi Prat i Coll (2017); ***Dansa d'agost***, de Brian Friel, direcció de Ferran Utzet (2016); ***Molt soroll per no res***, direcció d'Àngel Llàcer (2015); ***La gavina***, direcció de Boris Rotenstein (2015); ***Doña Rosita la soltera o el lenguaje de las flores***, direcció de Joan Ollé (2014), ***SMILEY Una història d´amor***, de Guillem Clua (2012, *Premi Butaca al millor actor*); ***Cock***, de Mike Bartlet, direcció de Marta Angelat (2011); ***La nostra classe***, de Tadeusz Slobodzianek, direcció de Carme Portaceli (2011); ***Agost***, de Tracy Letts, direcció de Sergi Belbel (2010); ***La marató de Nova York***, d'Edoardo Erba, direcció de Juan Carlos Martel (2010); ***The Hamlet's Circus***, de Toni Martín (2010); ***El encuentro de Descartes con Pascal joven***, de Jean-Claude Brisville, direcció de Josep Mª Flotats (2009, *Premio Ágora al millor actor*); ***Rey Lear***, direcció de Gerardo Vera (2008); ***God is a DJ***, de Falk Richter, direcció de Juan Carlos Martel (2008); ***La Orestiada***, direcció de Mario Gas (2005); ***El somni d´una nit d'estiu***, direcció d'Àngel Llàcer (2002) i ***Esperando a Godot***, direcció de Lluís Pasqual (2000), entre d’altres.

En televisió l´hem pogut veure durant quatre temporades interpretant el paper de Bernat a la sèrie *La riera*, de TV3 (2010-14).